

Vì c làm l i nói trăm ph n khác xa

Tác Giả: Đoàn Thanh Liêm

Chúa Nhật, 01 Tháng 2 Năm 2009 13:16

H i đ u th k XX, h c gi Ph m Qu nh ch tr ng t p chí Nam Phong, v i m c tiêu chuyên v nghiên c u và ph bi n văn ch ng, h c thu t t t ng c Đông l n Tây Ph ng. T báo đã gây m t ti ng vang l n trong kh p n c, và đ c s h ng ng c a nhi u t ng l p th c gi c a c ba mi n Trung, Nam, B c. Nh ng sau m i m y năm, thì v Ch bút h Ph m này l i vào kinh đô Hu tham gia N i các c a Nhà vua B o Đ i, gi ch c Th ng th B H c (= B Tr ng B Giáo D c), nên đã khi n cho t báo ph i đ ng c a, tr c s ng ngàng nu i ti c c a bao nhiêu đ c gi .

Nhân đ p này nhà th Tú M , m t cây bút trào phúng n i danh trong Nhóm T L c Văn Đoàn, đã vi t m t bài th đ ng trên báo Phong Hóa, ch trích sâu cay h c gi h Ph m vì ham thích đi làm quan, mà b bê s nghi p văn h c. Nhân ti n cũng xin ghi thêm Tú M là bút hi u của c H tr ng Hi u, nh c ph c a nhà văn Doãn Qu c Sĩ. Tác gi m n l i “h n ma t báo Nam Phong v a ch t y u “đ trách m ng Ph m quân, xin trích m y câu tiêu bi u nh sau :

...

B c tình lang, b c tình lang

Ng i đã dùng ta đ làm thang vào tr u.

T ng thi th nh ng đ i u ích n c

X ng v i danh giáo đ c qu c dân

Nào ng ch bi t vinh thân

Vì c làm l i nói trăm ph n khác xa! ...

Câu th cu i cùng trên đây đ c dùng làm tiêu đ cho bài vi t này, c t ý ph n ánh tình tr ng

Việc làm lí nói trăm phần khác xa

Tác Giả: Đoàn Thanh Liêm

Chúa Nhật, 01 Tháng 2 Năm 2009 13:16

---

hiện nay tại Việt Nam dường như chỉ để công sự. Nhưng ta đã biết, người công sự mới khi đã nắm giữ được chính quyền rồi, thì họ tìm mọi thủ đoạn để mà giữ được quyền chính trị, kinh tế, và cả văn hóa tư tưởng nữa, theo đúng sách vở là “Độc tài, chuyên chế toàn trị” (totalitarian dictatorship). Họ cấm không cho tư do hội họp, tư do ngôn luận, tư do lập hội, tư do tôn giáo... là những nhân quyền căn bản của con người. Hiện nay, có đến 6-700 tờ báo, tạp chí, thì tất cả đều là do công sự đứng đầu khiêu, thao túng. Mà không hề có một tờ báo nào của tư nhân, được lập được phép lưu hành. Các đài truyền thanh, truyền hình cũng vậy, tất cả đều là của nhà nước công sự nắm giữ.

Vào năm 1980-81, bà con thường nghe nhau câu chuyện khôi hài như sau: Xưởng quốc doanh vận tải chở tốp công nhân đi công tác xe hơi thì là hiện đại. Nhưng khi cho chở y tá, thì chở đi chuyện được có mấy chiếc là xe ngựa luôn. Khi số phận như các chuyên gia Liên Xô, Tiệp Khắc... cũng nhìn xem xét giùm, và tất cả đều không tìm ra nguyên do của sự ngược đãi chuyện được này của cái xe vận tải xuất xứ. Rút cục, thì phải như đến một kẻ sĩ ngu như Nhật. Ông này kiểm tra một lúc, rồi nói ngay: “Xe được chở tốp đúng cách, không có gì sai sót về kỹ thuật cả. Chỉ có mấy một sự suýt nhỏ như thôi, đó là: Toàn bộ năng lượng của cái máy, thì đều đổ dồn vào cái còi xe hơi, cho nên xe không còn năng lượng mà di chuyển được!”

Vì thế, mà dân gian mới hay nói: “Nói vậy, mà không phải vậy đâu!” “Nói không phải vậy, mà là vậy đó!” Ngay tại hội năm 1946-47, cũng đã có những câu như “Chú phải như tôi rồi chính phải rồi!”, “Nói đi như VM” (VM = Việt Minh). Người dân sau năm 1975 thì lại còn hay chở đi, gọi là “Xã Hội Chủ Nghĩa XHCN là Xã Hội Chủ Nghĩa Nói, Sản Xuất Công Nông... Năm này qua năm khác, báo chí và đài phát thanh, truyền hình thì chỉ có mấy một vài là đi trá, là giả tượng người dân bình thường thông tin bóp méo, những luận điệu xuyên tạc. Các văn nô hành động như kẻ đâm thuê chém mướn, mặt tình bề ngoài bút để tô hồng, chuốt ngọc cho giới lãnh đạo của đảng và nhà nước. Và rồi còn một sát, bêu rủa thảm khốc bất cứ ai có ý kiến hay hành vi khác với chế độ công sự máu, tàn bạo của đảng công sự.

Có thể như trường hợp của học giả Đào Duy Anh, hội năm 1979-80, trong một dịp gặp với nhà văn Nguyễn Hữu Lê ở Saigon, thì tôi đã đích thân được gặp Đào cho biết như sau “Ông ơi, chúng tôi ở ngoài Bắc thì bề hành họ đến là khổ sở vì cái bọn ‘công nhân hào học thuật.’ Đây là vấn đề ưu tiên, tôi được nghe đến cái danh từ này; chỉ trường đó thì chỉ có nghe nói đến chữ “công nhân hào học” ở nông thôn mà thôi. Vì thế, tôi mới xin cứ nói rõ cho đó là những ai mà bề coi là công nhân hào học thuật. Cứ Đào trả lời ngay, không một chút ngập ngừng do dự: “Đó là các ông Văn Tân, Văn Tô là Việt ngữ Việt Sĩ học và Việt Văn học...”!

Còn học giả Nguyễn Hữu Lê, thì có thể hay tâm sự với tôi trong buổi gặp tôi đến với ông thăm với nhà ở được ông Kế Đẳng cũng gặp với nhà tôi ở được ông Trọng Minh Giảng. Cứ Nguyễn

Việc làm làm tôi nói trăm phần khác xa

Tác Giả: Đoàn Thanh Liêm

Chúa Nhật, 01 Tháng 2 Năm 2009 13:16

---

nói: “Tôi thấy làm việc cho những người còn trẻ có khả năng, kinh nghiệm nhưng mà không hề có được cơ hội để được thử thách, để thi thố sự hiểu biết của mình vào làm việc giúp dân, giúp người trong lúc này. Tôi được nghe biết là giới lãnh đạo chớp bu trong công việc của họ, bên họ cũng xâu xé, mâu thuẫn với nhau, nên chúng còn giữ được các phép nước, chúng còn có chuyện trên thuyền dưới nước hòa điệu mà lòng chung với nhau trong công việc phục vụ đất nước gì nữa cả! Rõ ràng là chúng ta không còn có thể trông cậy gì nữa những người lãnh đạo vô trách nhiệm, vô đạo đức như thế đó nữa...”

Thấy vậy, suốt ngày họ cứ ra rả tuyên truyền là yêu nước, lo lắng chăm sóc cho hạnh phúc của nhân dân, với những công trình, kế hoạch hành động thế này, thế nọ. Nhưng mà thực chất thì họ chỉ tìm mọi cách để giữ vững cái địa vị độc tôn, độc quyền, các thế lực riêng cho cái đảng mafia của họ mà thôi. Tôi xin quý bạn nghĩ xem, khi mình thấy tâm yêu mến người nào, thì có bao giờ bạn lại đi lừa gạt, dối trá để với người đó? Vì làm như vậy tức là đã xúc phạm đến nhân phẩm của người mình yêu quý, mà còn tự làm hỏng danh dự, phẩm giá của chính bạn thân mình nữa. Người công nhân họ luôn tự xưng mình là “Đoàn thể của Nhân dân”. Họ còn nêu khẩu hiệu nghe rất kêu vang rằng như là: “Trung với Nước, Hiếu với Dân”. Nhưng trong hành động của họ suốt mấy chục năm qua, rõ ràng là họ đã hành hạ, áp bức, bóc lột bao nhiêu triệu người dân bằng những thủ đoạn tàn ác hiểm độc, thâm độc, tàn bạo và bất nhân, bất nghĩa. Có thể nói trong suốt mấy ngàn năm lịch sử, chưa bao giờ trên đất nước ta mà lại có một chế độ tàn bạo, dối trá xảo quyệt như chế độ công nhân hiện nay. Giới lãnh đạo thì không còn biết thế nào là liêm sỉ, họ chĩa mũi dùi ra bắt xử họ, bắt người người người vì những hành vi sai trái, những lợi ích tày đình của mình. Chế độ như vậy tàn sát dã man mấy ngàn thế hệ người dân vô tội tại Huế, hai Tết Mậu Thân 1968. Cho đến nay sau hơn 40 năm, mà họ vẫn còn tiếp tục ngoan cố chấp cãi, không hề nhận trách nhiệm với cái tội ác khủng khiếp như thế!

Còn với tình trạng tham nhũng, thối nát của cán bộ các cấp, thì đã quá mức báo động, đến đâu hết thu của họ rồi. Chế độ là tổ chức Minh Bạch Quốc Tế (Transparency International) gần đây đã xếp Việt Nam vào vị trí áp chót trong số các quốc gia trên thế giới. Và đó là điều xấu nhất của trình độ công luận thế giới để với toàn thể dân tộc Việt Nam có 4000 năm văn hiến. Mọi đây, dù luận công chúng tại nước Nhật còn coi nhân viên công chức của chính quyền Hà Nội là một thế “giời bọ”; thế là một điều ố nhố của đất nước này đây vậy sâu rồi!

Nay nhân dịp cuối năm, người Việt muốn được làm một sự đánh giá tình hình của đất nước trong năm Mậu Tý 2008 này. Nói thật nghe nghe, thì phải ghi rằng cái tiếp tục với cái sự ngoan cố, xảo trá lừa dối cùng các của giới lãnh đạo từ bấy lâu nay của đảng công nhân, thì đất nước ta không thể nào mà còn có được một tương lai tốt đẹp, sáng sủa cho chính thế hệ chúng ta và cho con cháu chúng ta nữa.

Vì c làm l i nói trăm ph n khác xa

Tác Giả: Đoàn Thanh Liêm

Chúa Nhật, 01 Tháng 2 Năm 2009 13:16

B c tranh bị th m, đen t i này là m t th c t r t đau lòng, ch không ph i là do s h t ho ng bị quan vô căn c , ho c do s k th ân oán, hi m thù đ k kh t khe quá đáng đ i v i ng i c ng s n mà tô v ra đầu. Đã quá 60 năm r i, k t ngày đ ng c ng s n đem du nh p t Liên Xô, Trung C ng vào Vi t Nam cái mô hình ch đ “đ c tài chuyên chính vô s n, đ a trên b o l c s t máu, trên s h n thù giai c p”, thì đ t n c và dân t c ta m i ngày m t thêm tàn l i, hiu h t, tiêu đ i u đ i, và đã xu ng c p v m i m t chính tr , kinh t , xã h i, cũng nh t t h u c v các m t văn hóa, h c thu t t t ng và nh t là suy đ i l n b i v đ o đ c luân th ng m i m i đi mà thôi.

Vì th , tuy t đ i và đ t khoát là ta không còn có th trông mong gì n i hàng ngũ lãnh đ o c ng s n là h s đ i m i, s a sai, ch nh đ n l i đ ng l i chính sách, h u có th đ n đ a dân t c ta đ n s th nh v ng, phú c ng và đem l i s t do tho i mái trong tình yêu th ng đùm b c nhân ái gi a đ ng bào chúng ta v i nhau đ c n a đầu.

Ng i x a có câu: “M t s b t tín, v n s không tin”. Mà t m y ch c năm nay, ng i c ng s n đã gây ra bao nhiêu đ i u b t tín, b t nghĩa đ i v i dân t c ta r i, thì li u làm sao mà ngày nay chúng ta l i còn có th ti p t c tin t ng đ trao phó v n m nh đ t n c vào tay h m i m i đ c n a. Nói theo ng i M , thì ta có th phát bi u th t rõ ràng, chính xác v i m y l i l đánh thép nh sau đ i v i ch đ c ng s n, đó là: “Enough is enough” = S tàn b o t h i c a các ng i nh th đã là h t m c, đã là quá đ l m r i!

Cho nên đ n n c này, thì cũng gi ng nh Boris Yeltsin, v c u t ng th ng n c Nga, chúng ta ch còn có m t ph ng cách duy nh t, đó là “Ph i thay th toàn b cái ch đ th i nát, đ i trá, b t nhân b t nghĩa c a cái đ ng c ng s n này đi mà thôi”. Đúng là chúng ta ph i đ ng lòng h p l c v i nhau mà ra s c “đ p cho tan tành cái s ô nh c đó đi” (nh l i kêu g i c a văn hào Voltaire c a n c Pháp đã trên 250 năm tr c: *Écrasez cet infâme!*)

Đây là m t đ i u kh ng đ nh chung cu c và đ t khoát c a toàn th nhân dân Vi t nam chúng ta lúc này vào năm 2009 v y.

That's it! Definitely and decisively.